

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M É N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Nejvyšší správní soud**, se sídlem Moravské nám. 6, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 15. 1. 2013, č.j. 30 A 79/2012-38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) ze dne 15. 1. 2013, č. j. 30 A 79/2012 – 38 (dále jen „napadené usnesení“), kterým byla zamítnuta stěžovatelova žádost na prodloužení lhůty k zaplacení soudního poplatku. K jeho zaplacení byl stěžovatel v řízení vedeném pod uvedenou spisovou značkou vyzván usnesením ze dne 30. 11. 2012, č. j. 30 A 79/2012 – 29, podle něhož byl povinen zaplatit za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu soudní poplatek podle položky 18 bod 2. písm. d) sazebníku soudních poplatků ve výši 2.000 Kč, a to ve lhůtě 7 dnů od doručení tohoto usnesení (pozn. NSS - řízení o kasační stížnosti proti tomuto usnesení Nejvyšší správní soud vedl a projednal pod sp. zn. 3 As 45/2013).

Ve svém podání ze dne 11. 1. 2013 stěžovatel mj. navrhl odklad účinnosti výše uvedeného usnesení ze dne 30. 11. 2012, č. j. 30 A 79/2012 – 29, a to do doby podání kasační stížnosti. Stěžovatel uvedl, že lhůta ve výzvě je nepřiměřená a anuluje 14 denní lhůtu pro podání kasační stížnosti, ba i pro právní pomoc.

V odůvodnění svého usnesení krajský soud uvedl, že posoudil návrh stěžovatele podle obsahu jeho podání jako návrh na prodloužení soudem určené lhůty podle ustanovení § 40 odst. 5 s. ř. s. Dále krajský soud poznamenal, že jelikož nemá možnost sám odložit účinnost svého usnesení, předložil podání stěžovatele spolu se soudním spisem jako kasační stížnost proti usnesení o výzvě k zaplacení soudního poplatku (viz řízení vedené pod sp. zn. 3 As 45/2013). K samotné podstatě návrhu stěžovatele na prodloužení lhůty krajský soud uvedl, že stěžovatel netvrdil žádné vážné a omluvitelné důvody pro tuto žádost a takové důvody nevyplývají ani z okolností předmětné věci. Ke splnění poplatkové povinnosti byl stěžovatel opakovaně vyzván, naposledy usnesením ze dne 30. 11. 2012, č. j. 30 A 79/2012 – 29. Týdenní lhůta k zaplacení soudního poplatku byla podle krajského soudu zcela dostačující, stěžovatel totiž nijak nekonkretizuje jím tvrzenou nepřiměřenost lhůty a navíc podle § 9 odst. 7 zákona č. 549/1991 Sb. má možnost zaplatit soudní poplatek až do nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení. Ke tvrzení stěžovatele o anulaci 14 denní lhůty pro podání kasační stížnosti krajský soud poznamenal, že není důvodné, neboť k ničemu takovému stanovením lhůty k zaplacení soudního poplatku nedochází. Z uvedených důvodů krajský soud žádost zamítl.

V kasační stížnosti proti napadenému usnesení stěžovatel uvedl, že proti němu brojí z důvodu, že krajský soud nedbá povahy vydaného usnesení, které bylo vydáno v záležitosti poplatkové povinnosti, a dále nečiní budoucí procesní úkony „na druhém stupni“. Krajský soud dále podle stěžovatele musel již v den vydání napadeného usnesení vědět, že usnesení ze dne 30. 11. 2012, č. j. 30 A 79/2012 – 29, již nabylo právní moci. Krajský soud by měl v poplatkových záležitostech aplikovat o. s. ř., nikoliv soudní řád správní. Stěžovatel tvrdí, že poplatková povinnost po pravomocném skončení řízení zaniká. Pro osobu v hmotné nouzi podle jeho názoru není dostatečná ani dvouměsíční lhůta k zaplacení soudního poplatku. Stěžovatel dále doručil Nejvyššímu správnímu soudu podání ze dne 19. 4. 2012, v němž namítl podjatost všech soudců adresovaného soudu. K tomu uvedl, že odpůrcem (žalovaným) je v tomto řízení sám Nejvyšší správní soud, z čehož plyne, že by se jeho soudci měli vyloučit z projednání věci i bez námitek stěžovatele.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), jakož i další zákonné důvody nepřipustnosti (§ 104 s. ř. s.), a shledal, že kasační stížnost byla podána včas. Stran připustnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na právní názor obsažený ve svém rozsudku ze dne 17. 5. 2012, č. j. 7 As 69/2012 - 2, podle něhož „*prominutí lhůty k zaplacení soudního poplatku má totiž v daném případě vliv na posouzení, zda stěžovateli nebyl odepřen přístup k soudu. Tato kasační stížnost tak má stejný význam jako v případě rozhodnutí o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku, proti němuž je kasační stížnost přípustná (srovnej např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2005, č. j. Na 225/2005 - 110, publ. pod č. 765/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz).*

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel, přičemž neshledal vady uvedené v odstavci 4 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

pokračování

Kasační stížnost **není důvodná.**

Krajský soud v první řadě správně vyhodnotil podání stěžovatele podle obsahu a zachoval všechna jeho procesní práva, když místo vydání usnesení o zastavení řízení v důsledku nezaplacení soudního poplatku ve lhůtě stanovené usnesením ze dne 30. 11. 2012, č. j. 30 A 79/2012 – 29. V první řadě je třeba uvést, že aplikace ustanovení § 40 odst. 5 s. ř. s. je naprosto správná, a stěžovatel se tedy mylí, pokud krajskému soudu vytýká, že měl aplikovat o. s. ř., jehož část první a třetí se použije přiměřeně tam, kde soudní řád správní nestanoví jinak (tzv. subsidiarita) ve smyslu § 64 s. ř. s. K samotnému rozhodovacímu důvodu napadeného usnesení je třeba uvést, že byl plně na místě. Stěžovatel totiž skutečně netvrdil vůbec žádné skutkové důvody, které by mohly být kvalifikovány pod pojem „vážné omluvitelné důvody“, s nímž počítá aplikované ustanovení § 40 odst. 5 s. ř. s. Týdenní lhůta k zaplacení soudního poplatku je naprosto standardní, přičemž stěžovatele žádným způsobem protiprávně neomezila v jeho právu na právní pomoc a na přístup k soudu. Úvaha krajského soudu vedoucí k zamítnutí jeho žádosti o neprodloužení lhůty k zaplacení soudního poplatku je tak naprosto přezkoumatelná a správná.

K podání stěžovatele, jímž namítl podjatost všech soudců Nejvyššího správního soudu, Nejvyšší správní soud uvádí, že jde o další jeho procesní krok, kterým objektivně zneužívá procesních institutů sloužících k ochraně práv bez jakýchkoliv věcných důvodů. Jmenovité argumenty ve prospěch svého návrhu na vyloučení všech soudců zdejšího soudu z rozhodování o kasační stížnosti stěžovatel totiž neuvádí. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl kupř. v rozsudku 27. 3. 2013, č. j. 2 As 20/2013 - 15, obecně formulované námitce podjatosti všech jeho soudců, která není podpořena konkrétními důvody pro vyloučení jednotlivých soudců, nelze vyhovět a není třeba se jí zabývat samostatně (v podrobnostech viz zejm. rozsudek ze dne 29. 3. 2012, č. j. 9 Ans 2/2012 – 52, dostupný na www.nssoud.cz). V nyní projednávané věci jde zčásti o odlišnou situaci, neboť stěžovatel námitku podjatosti opírá o skutečnost, že o kasační stížnosti má rozhodovat tentýž soud, vůči kterému směřuje předmětná žaloba. Je ovšem vyloučen postup, aby o kasační stížnosti rozhodl jiný orgán, neboť jediným soudem, jenž je oprávněn projednat a rozhodnout kasační stížnost proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, je právě Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1 s. ř. s.); ostatně, nahlíženo logikou takto uplatněné námitky by na Nejvyšším správním soudě nebyl žádný soudce, který by o podjatosti mohl rozhodnout (viz usnesení zdejšího soudu ze dne 1. 7. 2009, č. j. Vol 4/2009 – 13, dostupné na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud se proto námitkou podjatosti meritorně nezabýval.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřisvědčil v jeho námitkách a kasační stížnost v celém rozsahu zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s. in fine).

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné náklady s tímto řízením nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. května 2013

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu